

dagen med Hensyn til Ministerens Behandling af disse Forhold, vil finde det rigtigst ikke i Fremtiden at give Anledning til yderligere Strid paa dette Omraade, men ophøre med en Fremgangsmaade, som har foranlediget den Strid, hvori vi staa. Det er disse Bemærkninger, jeg ønsker at gjøre med Hensyn til dette Punkt. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) har visseelig givet Anledning til adskillige Bemærkninger; men det forekommer mig, at naar han i sin Argumentation kom saa vidt i sin Udvi-ling af den ene Følgeslutning efter den anden, at han kunde ende med en saadan Paaastand som den, at Resultatet af Flertallets Forslag maatte være det, at det herefter erkjendtes, at ingen Anden maatte raade over disse Midler end Kultusministeren, er man berettiget til at slutte tilbage; at, naar man kommer til en absurd Slutning, maa ogsaa den hele Argumentationsrække, der har ført til en saadan, være ligesaa absurd; thi naar man ud af en Sætning som den, at uden Rigsdagens Samtykke maa der ikke raades over disse Midler, kan drage den Slutning, at saa kan ingen Anden raade derover end Ministeren, saa forekommer det mig, at man er kommen meget vidt; jeg vil ikke sige paa den ulogiske, men paa den mindre logiske Slutningsrække. Forøvrigt er det ogsaa noget vanskeligt at forhandle med det ærede Medlem; thi undertiden lægger han ved sine Fortolkninger en vis Betydning ind i Motiver og Betænkninger, og til andre Lieder vil han fralægge disse Motiver og Betænkninger enhver Betydning. Overfor den ærede Ordfører gjorde han gjældende, at han brød sig slet ikke om, med hvilke Motiver dette Forslag fremkom, eller hvad der var sagt om det i Betænkningen; thi han og Domstolene vilde kun henholde sig til Ordene. Jeg tror nu ikke, at Domstolene ere enige med det ærede Medlem; thi jeg tror, at det er en given Netsopfattelse, at, naar der kan være Tvivl om Forslaaelsens af Lovbestemmelse, søger man tilbage til de Motiver, hvorfra Lovbestemmelsen er udgaaet. Det antager jeg for at være almindelig anerkjendt Ret, og da det Medlem kom til Slutningen af sin Argumentation, og han var i Strid om Forslaaelsens af den af Flertallet foreslaaede Anmærkning, og vilde søge denne Høvet, søgte han ogsaa til Betænkningen og den deri optagne Mø-vinger for at finde den rette Veiledning til Fortolkningen. Naar altsaa det ærede Medlem tror at kunne benytte Betænkningen og Motiverne paa een Maade i eet Diemed og paa en anden i eet andet Diemed, vilde det være meget vanskeligt ogsaa paa den Veie at kunne følge ham. Lige saa lidt kunde jeg følge ham i en anden Ytring, han kom med, og det var den, at man overhovedet fra vor Side, fra Flertallets Side, slet ikke skulde være saa ængstelig for en Udvidelse af den administrative Myndighed og sætte saa store Vanskeligheder i Veien for administrative Foranstalt-

ninger som den, det her dreier sig om; thi Konsekvenserne maatte jo føre med sig, at under andre Forhold den Side af Thinget, som er Flertal, vilde kunne plukke Frugeterne deraf. Det er den samme Argumentation jeg har hørt fremsætte om, at det er i Grunden dumt af Venstre at gjøre saa mange Ophævelser af den provisoriske Finantslov; thi er der noget Middel, som Venstre kunde være i Stand til at anvende overfor sine Modstandere og det andet Thing, vilde det netop være det Middel, som den nuværende Administration har sat i Virksomhed. Denne Slutningsrække kan jeg heller ikke paa nogen Maade give det ærede Medlem Ret i, thi hvad der er Ret for mig, er ogsaa Ret for mine Modstandere, og hvad der er Uret for mine Modstandere, er det ogsaa for mig. Man kunde følge det ærede Medlem vidt omkring ad den Veie, han vandrede, men jeg skal ikke gaa videre ind derpaa, idet jeg tror, at den Slutning, hvortil han kom, vilde være tilstrækkelig til at modbevise hans Argumentation.

Jeg sagde, at det, jeg egentlig havde begjært Ordet for, var for at gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til Theatrbudgettet. Da Liden er saa langt fremrykket, skal jeg fatte mig overmaade fort, men der er nogle Ting, jeg er nødt til at gjøre opmærksom paa. Det Forslag, Flertallet har fremskillet, gaar, som der staa i Betænkningen, ud paa at føre Theatrets Budgetforhold tilbage til den Tilstand, der var før 1856. Siden 1856 var nemlig Forholdet, som bekendt, det, at Theatrets Indtægter og Udgifter bevilgedes paa sædvanlig Maade efter de sædvanlige Budgetregler; men efter 1856 indførtes der en ny Ordning, for saavidt man gik til et bestemt fastsat Tilskud, og deraf fulgte Dyrettelser af et Reservecfond, hvortil Overflud kunde henlægges, og hvorafter Underflud kunde dækkes. Dette Forhold bestod forøvrigt kun i saa Nar indtil Finantsloven for 1859—60. Da blev der gjort et nyt Skridt paa den Veie, idet de øvrige Detailbestemmelser angaaende Theatrets Forvaltning forsvandt af Finantsloven, og tillige Positionen angaaende Reservecfonden, dog ikke saaledes, at Reservecfonden selv forsvandt, men kun dens Position paa Finantsloven. Nu er Forslaget, som blev opstillet i Fjor, og det, som opstilles i Nar, væsentlig det samme, men der er dog ogsaa nogen Forskjel, idet man nærmest kan sige, at det Forslag, der var opstillet i Fjor, falder sammen med den Tilstand, der bestod fra 1856—59, medens det Forslag, der er opstillet i Nar, vender tilbage til Tilstanden før 1856. Forslaget i Fjor gik nemlig ud paa at optage et fast Tilskud af Statskassen, men uden at bestemme Noget med Hensyn til eventuelle Underflud eller Overflud. Det vil altsaa sige, at der fremdeles ved Theatret skulde være en Reservecfond, en Kapitalkonto, eller under hvilket Navn disse Midler i de senere Nar have gaaet; det var altsaa nærmest